

разказаха на Слави Дългия своите патила, следъ като четата имъ била разбита въ Врачанския балканъ. Овчарътъ жадно изслуша тѣхниятъ разказъ.

— Легнете си, наспете се! — подкани ги той. — Тукъ никой не идва. Кой ще дойде въ това диво балканско мѣсто?!

Четниците спокойно си легнаха и бързо захъркаха. Овчарътъ се намѣсти до тѣхъ и скоро колибата се умълча. . .

На сутринята всички станаха бодри. Синьото чисто небе свѣтѣше надъ планинскитѣ върхове. Гоститѣ се съблѣкоха по риза и отидоха на рѣката. Измиха се добре и отново закусиха съ прѣсно млѣко. Следъ като се стегнаха, Стоянъ Ловчалийчето се обърна къмъ Дългия.

— Слушай, бай Славе, молиме те за още една услуга. Ти можешъ да ни помогнешъ.

— Думайте да видимъ! Може ли на народни хора да не се помогне? Азъ васъ ви имамъ като братя. . .

— Вземи тѣзъ пари! — и Стоянъ извади отъ пазвата си кожена кесия съ жълтици. — Иди въ Троянъ и ни купи по единъ катъ дрехи. Купи и една торба хлѣбъ и туй-онуй: сирене, соджуци, пастърма — ти знаешъ какво. А на тебе, за добрината ти, ще ти дадемъ три жълтици.

— Азъ за такава работа пари не вземамъ. Вие ме чакайте тука,

а азъ ще слѣза и всичко ще донеса. Стойте вътре и не се страхувайте. Въ тия диви мѣста рѣдко идва нѣкой.

Като се приготви, Слави взе една торба и тръгна за града. Четниците се заловиха да чистятъ пушкитѣ си. . .

* * *

Бѣше минало обѣдъ, когато Слави отново прехвърли моста на рѣка Бѣли Осъмъ. Сне отъ гърба си пълната съ храна и дрехи торба, изчисти потѣта отъ челото си и сѣдна да си почине. Овчарътъ се радваше, че помага на народни хора.

Изведнажъ задъ завоя изскочи овчарътъ Келъ Ахмедъ. Той отиваше къмъ града. Слави бързо покри устата на торбата съ абата си и сѣдна върху нея.

Келъ Ахмедъ поздрави и погледна подозрително пълната торба.

— Кжде така? Какво носишъ? — попита той.

— А. . . Нищо. . . такава . . . туй-оний накупихъ. . . и соль за овцетѣ. . . забърка се Дългиятъ.

Двамата си казаха още по нѣкоя дума и Келъ Ахмедъ продължи пътя си. Но като се скри задъ единъ завой, той се спрѣ, сви въ гората и внимателно тръгна следъ овчаря.

Следъ малко Слави блѣсна вратата на колибата. Четниците бѣха почнали да се безпокоятъ, но като